

למקומם, ועל זה (תהלים צב)
ואמונתך בלילות כתוב.

והתפקחה עיני שניהם. רבי חיא
אמר, שהרי נפקחו לדעת רעות
העולם מה שלא ידעו עד עכשו.
כיון שידעו ונפקחו לדעת רע, אז
ידעו כי עירמם הם, שאבדו זהר
עליון שהיה מכסה עליהם
והסתלק מהם, ונשארו ערמים
ממנו. ויתפרו עלה תאנה -
נדבקו להתכסות באותם צלמים
של אותו אילן שאכלו ממנו
שנקראים עלים של האילן.
ויעשו להם חגרת - רבי יוסי
אמר, כיון שידעו מהעולם הזה
ונדבקו בו, ראו שהעולם הזה
מנהג על ידי אותם עלים של
האילן, ועשו להם חוק להתחזק
בהם בעולם הזה. ואז ידעו כל
מיני כשפים של העולם, ורצו
לחגור כלי זין באותם עלים של
האילן כדי להגן עליהם.

רבי יהודה אמר, אז נכנסו
שלושה בדין ונדונו, והעולם
הפחתון התקלל ולא עמד
בקיומו בגלל זהמת הנפש, עד
שעמדו ישראל בהר סיני. אחר
כך הלביש אותם הקדוש ברוך
הוא בלבושים שהעור נהנה
מהם. זהו שכתוב פתגות עור.
בתחלה היו פתגות אור שהיו
משתמשים בהם בעליונים
שלמעלה, משום שפלאכי
השרת היו באים להנות מאותו
האור. זהו שכתוב (שם ח)
ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד
והדר תעטרהו. וכעת שחטאו -
פתגות עור, שהעור נהנה מהם
ולא הנפש.

אחר כך הולידו בן ראשון. בן
של הזהמה היה. שנים באו על
חיה והתעברה מהם והולידה
שנים, זה יצא למינו וזה יצא
למינו, ורוח שלהם נפרדו זה

דא (תהלים צב) ואמונתך בלילות, פתיב.
והתפקחה עיני שניהם. רבי חיא אמר דהא
אתפקחו למנדע בישין דעלמא
מה דלא ידעו עד השתא. כיון דיידעו
ואתפקחו למנדע ביש. כדין ידעו כי ערומים
הם. דאבדו זהרא עלאה דהוה חפי עלייהו
ואסתלק מניהו. ואשתארו ערומים מניה.
ויתפרו עלה תאנה. אתדבקו לאתחפאה
באנון צולמין דההוא אילנא דאכלו מניה
דאקרון טרפי דאילנא. ויעשו להם חגורות.
רבי יוסי אמר כיון דיידעו מהאי עלמא
ואתדבקו ביה. חמו דהאי עלמא מתדבר על
ידא דאנון טרפין דאילנא. ועבדו להון תקפא
לאתתקפא בהו בהאי עלמא. וכדין ידעו כל
זייני חרשין דעלמא. ובעו למחגר זיינין
באנון טרפי אילנא בגין לאגנא עלייהו.

רבי יהודה אמר כדין תלת עאלו בדינא
ואתדנו. ועלמא תתאה אתלטיין. ולא
קיימא בקיומיה בגין זוהמא דנחש עד
דקיימו ישראל בטורא דסיני. לבתר אלביש
לוך קדשא ברוך הוא בלבושין דמשכא
אתהני מניהו דא הוא דכתיב פתגות עור.
בקדמיתא הו פתגות אור דהו משתמשין
בהו בעלאין דלעילא. בגין דמלאכי עלאין
הו אתיין לאתהנא מההוא נהורא. דא הוא
דכתיב, (תהלים ח) ותחסרהו מעט מאלהים
וכבוד והדר תעטרהו. והשתא דחבו כתגות
עור. דעור אתהני מניהו ולא נפשא.

לבתר אולידו ברא קדמאה ברא דזוהמא
הוה. תרין אתו עלה דחיה ואתעברת
מניהו ואולידת תרין. דא נפק לזיניה ודא
נפק לזיניה. ורוח דילהון אתפרשו, דא
לסטרא דא ודא לסטרא דא. דא דמי לסטרוי